

Fanni a csillogó patanyomok nyomában

Fanni minden délután meglátogatja Csillámot, a kedves unikornist. Játsszanak, vágatnak, beszélgetnek a susogó fákkal és a nevetgélő patakkal. Egy este azonban valami különös történik: a föld alattuk finoman megrezzen, és apró, fénylő patanyomok bukkannak elő a fű közül.

A remegő rét titka

– Érzed? – suttogta Fanni, és mezítláb a fűbe lépett.

A talaj finoman bizsergette a talpát, mintha sok apró hangya nevetne odalent. Csillám patája alatt is remegett a föld, és a fűszálak kíváncsian csiklandozták a bokájukat.

– Hé, mi ez a kuncogás? – morrantotta játékosan a rét, a virágok pedig összekoccantották szirmaikat.

Egyszer csak a remegés megállt, és a fű félrehajolt. A puha földön friss patanyomok jelentek meg, és halványan kezdtek világítani.

A patanyomok lassan erősödtek, mintha valaki gyertyát gyújtott volna a földben.

– Ez nem a te lábad nyoma, Csillám – mondta Fanni, és letérdelt. Ujjával körberajzolta a fénylő formát. – Ki jár itt este, amikor mindenki alszik?

A közeli bokor zizegett.

– Nem én voltam – sietett közölni. – Én csak a csillagokat figyeltem.

Fanni a távolba nézett: a nyomok a sötétedő erdő felé kanyarodtak, aztán hirtelen megszakadtak.

– Holnap este kivárom, ki hagyja itt ezeket – döntötte el, és szorosán átölelte Csillám nyakát.

Nyomok a ködben

Másnap este Fanni már pokróccal a vállán ült Csillám hátán. A fű halkán susogott alattuk.

– Szólj, ha megint bizseregni kezd – kérte.

Nem is kellett sokat várni. A föld újra megremegett, a rét felneveltet.

– Jaj, csiklandós talpatok van! – szólt.

Fénylő patanyomok bukkantak elő, most sűrűbben egymás mellett. A nyomok mentén vékony köd csúszott, mint egy puha sál.

Valahol elől halk csilingelés hallatszott, mintha apró harangok lépegetnének.

– Hallod? – Fanni szíve nagyot dobbant. – Lehet, hogy óriási unikornis? Vagy száz pici?

Csillám óvatosan lépdelt a fénylő nyomok között. Fanni minden kanyarnál lehajolt, megérintette a földet.

– Itt erősebb a fény... itt meg gyengébb – motyogta. A mintát a tenyerébe rajzolta a porban.

A köd előttük hirtelen összesűrűsödött, és egy halványkék alak suhant át benne. A csilingelés egy pillanatra felerősödött, aztán elnémult.

– Hé, várj! – kiáltotta Fanni, de a köd szétnyílt, a patanyomok pedig a patak partjánál véget értek.

A fényhíd leleplezése

A patak vidáman csobogott.

– Én csak vizet hordok, nem titkokat – kacagta, amikor Fanni gyanakodva belenézett.

– De a nyomok idáig vezetnek – makacskodott Fanni.

Ekkor a túlpartról újra felcsendült a csilingelés. A köd összeállt, és lassan előlépett egy karcsú, halványkék unikornis. Sörényében apró csengők himbálóztak.

– Pára? – hunyorgott Fanni. – Te voltál végig?

Pára zavartan dobbantott, és a patak fölött apró fények pattantak szét.

– Meg akartalak lepni – fújta ki a levegőt Pára, és a farka végével egy csillogó kavicsot gurított Fanni elé. – Kell egy ilyen kő a fényhídhöz. Kölcsönvettem innen a rétről.

Fanni felkapta a kavicsot. Melegnek érezte, mint egy kis szívet.

– Szóval ezért ragyogtak a patanyomok? Gyakoroltál?

Pára bólintott.

– Próbáljuk együtt – javasolta Csillám.

Három patanégyes egyszerre dobbant. A föld alattuk vidáman felkuncogott, és fénylő lépcső alakult ki a levegőben. A patanyomokból ragyogó híd lett, amely a csillagok felé vezetett.

Az este végén a rét lassan elcsendesedik. A fű már nem csiklandoz, csak puhán ring a szélben, mintha takarót húzna rájuk. Fanni Csillám meleg nyakára hajtja a fejét, Pára melléjük telepszik. A patak halkán dúdol, a fák bólogatnak, és a fénylő patanyomok úgy pihennek, mint apró, elálmosodott csillagok.